

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14.01.2020, sp. zn. 14 To 158/2019, ECLI:CZ:VSPH:2020:14.TO.158.2019.1

Číslo: 6/2021

Právní věta: Udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, z důvodu nebezpečí vážné újmy hrozící dané osobě v jejím domovském státě samo o sobě nebrání předání této osoby k trestnímu stíhání podle § 205 odst. 1 z. m. j. s. do jiného státu, než je tento domovský stát. O žádosti jiného členského státu Evropské unie, formálně obsažené v evropském zatýkacím rozkazu, je vykonávající stát povinen rozhodnout buď tak, že vyžádanou osobu nacházející se na jejím území předá, nebo z taxativně vypočtených důvodů rozhodne, že taková osoba se nepředává. Samotná skutečnost, že vyžádaná osoba v průběhu předávacího řízení projeví ochotu s orgány činnými v trestním řízení vyžadujícího státu komunikovat a za tím účelem si tam zvolí obhájce, neopravňuje soud České republiky rozhodnout, že se vyžádaná osoba do vyžadujícího státu podle § 205 odst. 2 z. m. j. s. nepředá.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.01.2022

Spisová značka: 14 To 158/2019

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Právní styk s cizinou, Předávání osob

Předpisy: § 14a předpisu č. 325/1999Sb.

§ 205 odst. 1 z. m. j. s.

§ 205 odst. 2 z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost vyžádané osoby A. K. proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Nt 46/2019-42.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Nt 46/2019-42, bylo rozhodnuto, že podle § 205 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. m. j. s.“), se vyžádaný A. K. předává do Maďarské republiky na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Okresním soudem v Mátészalka, Maďarsko, ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 1.BNY.331/2016/6, k trestnímu stíhání pro trestný čin padělání veřejné

listiny spáchaný úřední osobou podle § 343 odst. 1 písm. a) maďarského trestního zákoníku, kterého se měl vyžádaný dopustit v postavení pomocníka tak, že se dne 27. 6. 2014 dostavil do kanceláře pro výdej dokladů Okresního úřadu ve Fehérgyarmatu s veřejnou listinou obsahující osobní údaje I. P., narozeného v tehdejší Sovětském svazu, potvrzující získání maďarského občanství v rámci zjednodušeného řízení pro žadatele o státní příslušnost, kde využil čísla této listiny, a poté, co se smluvil s referentem kanceláře pro výdej dokladů, podal žádost o vydání cestovního pasu se jménem a osobními údaji I. P., ale s vlastní fotografií; v souladu s touto žádostí mu byl pod č. XY, vydán maďarský cestovní pas na jméno I. P. s jeho osobními údaji, který vyžádaný převzal.

2. Výrokem pod bodem II. shora uvedeného usnesení bylo rozhodnuto, že podle § 206 odst. 1 z. m. j. s., se předběžná vazba vyžádaného A. K. přeměňuje na vazbu předávací. Posledním výrokem tohoto usnesení pod bodem III. pak bylo rozhodnuto, že podle § 204 odst. 5 a § 94 odst. 2 z. m. j. s. a § 71a tr. ř. se žádost vyžádaného A. K. o propuštění z předběžné vazby zamítá a podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. se nepřijímá jeho písemný slib.

3. Podle odůvodnění shora uvedeného usnesení Krajský soud v Plzni neshledal v dané věci žádnou překážku, která by bránila předání, a proto vyhověl návrhu státní zástupkyně na předání k trestnímu stíhání. Poukázal na to, že čin, pro který se žádá o předání jmenovaného, je obsažený v písm. e) oddílu I. formuláře evropského zatýkacího rozkazu s horní hranicí sazby trestu odnětí svobody převyšující podle práva vyžadujícího státu 3 roky. I když tedy není nutné zkoumat oboustrannou trestnost činu, přesto krajský soud konstatuje, že jednání předávaného by bylo v České republice možné posoudit jako přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku. Dále krajský soud uvádí, že vyžádanému byla v minulosti udělena mezinárodní doplňková ochrana a po uplynutí doby, na níž byla stanovena, k opětovné žádosti vyžádaného ministerstvo vnitra svým rozhodnutím ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-259/VL-07-ZA08-PD7-2006, s odkazem na § 53a odst. 4 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), rozhodlo tak, že doplňková ochrana se neprodlužuje. Proti tomuto rozhodnutí podal vyžádaný žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočce v Liberci, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Krajský soud s odkazem na náleznost Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. [II. ÚS 1017/14](#), neshledal v tom, že o zmíněné žalobě dosud nebylo rozhodnuto, překážku rozhodnutí o návrhu na předání, neboť - jak uvedl - doplňková ochrana se poskytuje jen vůči státům, kterých se rozhodnutí o jejím poskytnutí týká.

4. Výrok o přeměně vazby předběžné ve vazbu předávací krajský soud odůvodnil odkazem na obligatorní postup stanovený v § 206 odst. 1 z. m. j. s. Za této situace pak bylo vyloučeno, aby po věcné stránce posuzoval žádost vyžádaného o propuštění z předběžné vazby.

II. Stížnost

5. Proti shora uvedenému usnesení podal vyžádaný ihned po jeho vyhlášení stížnost proti všem jeho výrokům, kterou prostřednictvím své obhájkyň dodatečně odůvodnil. Jeho výhrady k výroku o předání se týkají nedostatků, které jsou podle něj obsaženy v samotném evropském zatýkacím rozkaze, neboť ten v rozporu s požadavky, zakotvenými v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady Evropské unie č. 2002/584/SVV ze dne 13. 6. 2002, o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy („dále jen rámcové rozhodnutí“), neobsahuje:

- údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti čl. 1 a 2,
- údaj o povaze a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na čl. 2,
- popis okolností, za kterých byl čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby

na trestném činu,

- uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vyžadujícího státu,
- údaje o jiných následcích trestného činu a
- zákonnou citaci běhu promlčecí lhůty.

6. V odůvodnění své stížnosti dále vyžádaný poukazuje na to, že jeho trestní stíhání u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 5/2018 zatím nebylo pravomocně skončeno. Dosud nebyl vyhotoven vyhlášený rozsudek, jímž byl vyžádaný nepravomocně uznán vinným přečiny podle § 348 odst. 1 a § 254 odst. 2 tr. zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody a zákaz činnosti. Naopak, byl zproštěn ohledně skutku, v němž byl shledáván zvláště závažný zločin podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. Státní zástupce se nevzdal práva odvolání a pokud nebude předání odloženo, hrozí výrazné průtahy v tomto trestním stíhání a může dojít ke zmaření pravomocného skončení trestního stíhání nejen u vyžádaného, ale i dalšího obžalovaného v dané věci. Zatím není vyloučeno, že na základě případného odvolání státního zástupce dojde ke zrušení zprošťujícího rozsudku s nutností doplnit dokazování, takže případnými průtahy by mohlo být zcela zmařeno dokazování, stejně jako právo vyžádaného na obhajobu, nehledě na požadavek rychlosti řízení a zákonný účel trestu. Vzhledem k závažnosti skutků, pro něž je v České republice vedeno trestní stíhání, v porovnání se závažností skutku, pro který se žádá o předání a který je výrazněji méně společensky škodlivý, přičemž k jeho spáchání navíc mělo dojít před více jak pěti lety, nelze argumentaci soudu o předání bez odkladu do pravomocného skončení trestního stíhání vedeného v České republice akceptovat.

7. V odůvodnění stížnosti vyžádaný dále poukazuje na to, že od roku 2008 požívá na území České republiky doplňkové ochrany, která byla pravidelně prodloužována až do 30. 7. 2019, kdy ministerstvo vnitra rozhodlo o jejím neprodloužení, což bylo odůvodněno trestním stíháním vyžádaného pro zvláště závažný zločin, ohledně kterého - jak je výše uvedeno - byl dosud nepravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze zproštěn obžaloby. Žaloba proti rozhodnutí ministerstva vnitra je vedena u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 58 Az 5/2019 a dosud nebyl stanoven termín jejího projednání. Vyžádaný je tak účastníkem dvou soudních řízení, u nichž je jeho účast nezbytná, což potvrdil i Městský soud v Praze ohledně řízení, vedeného před ním, avšak krajský soud to ignoroval. Rozhodnutí v trestní věci bude znamenat podstatnou okolnost pro rozhodnutí ve věci doplňkové ochrany a předáním do Maďarska může dojít k zavinění nezákonných průtahů v obou probíhajících řízeních a k zásahu do práva na spravedlivý proces. Vyžádaný nesouhlasí s předáním do Maďarska výhradně z důvodu uplatnění zásady speciality, kterou považuje za nezbytnou z důvodu trvání žádosti o jeho vydání do Běloruska, která byla v České republice již v roce 2014 zamítnuta. Tuto skutečnost krajský soud v odůvodnění svého usnesení vůbec nezmínil, ačkoliv důkaz předmětným rozhodnutím ve věci vydání do Běloruska provedl. Soud rovněž ignoroval vyžádaným doložený důkaz o plné moci udělené advokátu v Maďarsku, kterým vyžádaný projevil zájem řešit trestní věc v Maďarsku. Podle názoru vyžádaného krajský soud měl dále v souladu s čl. 28 odst. 4 rámcového rozhodnutí vyslovit zákaz vydání osoby, která byla předána, do třetí země bez jejího souhlasu, aby minimalizoval riziko vydání vyžádaného z Maďarska do Běloruska.

8. Podle názoru vyžádaného je třeba podle čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí dočasně odložit předání ze závažných humanitárních důvodů, spočívajících v žádosti Běloruska o jeho vydání a neskončení řízení ve věci mezinárodní doplňkové ochrany. Krajský soud měl dále podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí odložit předání s ohledem na probíhající trestní stíhání u Městského soudu v Praze pro závažnější trestný čin, než pro který se vede předávací řízení. Navíc skutečnost, že Maďarsko požádalo o předání až v roce 2019, dokazuje jeho nevýrazný zájem na trestním stíhání

osoby, která se měla dopustit trestného činu jako účastník ve formě pomoci.

9. Shora uvedená argumentace má podle vyžádaného zásadní dopad i na výroky pod body II. a III. napadeného usnesení, neboť soud měl rozhodnout i o odložení předání a o propuštění vyžádaného na svobodu do doby ukončení důvodu odložení předání. To, že soud nerozhodl o odložení předání současně s rozhodnutím o předání, vede k záměrnému prodlužování vazby, navíc za situace, kdy neexistuje důvodná obava, že vyžádaný by se skrýval, či jinak mařil předávací řízení. Vyžádaný je k místu svého pobytu v České republice vázán osobními a rodinnými vazbami a v současné době nedisponuje cestovním pasem. Vyžádaný místo předběžné vazby nabídl její náhradu v podobě písemného slibu, stanovením dohledu probačního úředníka a výkonem elektronické kontroly plnění povinností uložených soudem. Nabídnutá opatření lze podle něj použít i v případě předávací či předběžné vazby. Soud rovněž nezodpověděl své rozhodnutí o přeměně předběžné vazby ve vazbu předávací. Dále vyžádaný znovu opakuje okolnosti svého pobytu na území České republiky, poukazuje na rodinné zázemí, které zde má, zájem setrvat zde do rozhodnutí o doplňkové ochraně, a skutečnost, že o tom, že je veden v Schengenském informačním systému, věděl již od července 2019 a k jeho zadržení došlo pouhý týden poté, co byl v trestním stíhání vedeném u Městského soudu v Praze zproštěn obžaloby pro zvláště závažný zločin. Opětovně pak zmiňuje, že uvedené skutečnosti nasvědčují sníženému zájmu Maďarska o jeho předání.

10. Ze shora uvedených důvodů vyžádaný prostřednictvím své obhájkyne navrhl, aby napadené usnesení bylo ve všech jeho výrociích zrušeno a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí za současného propuštění vyžádaného na svobodu, byť za současného nahrazení vazby přijetím některého ze shora uvedených alternativních opatření, a pokud by bylo rozhodnuto o jeho předání do Maďarska, aby bylo současně rozhodnuto o odložení předání do pravomocného ukončení trestního řízení u Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 5/2018 a u Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené pod sp. zn. 58 Az 5/2019, a současně byly stanoveny podmínky, zajišťující ochranu vyžádaného před jeho vydáním do třetího státu.

III. Důvodnost stížnosti

11. Vrchní soud v Praze na podkladě podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a s odkazem na dále uvedené neshledal stížnost důvodnou.

12. V průběhu dosavadního řízení, které předcházelo napadenému usnesení, postupoval krajský soud v souladu se zákonem a rovněž plně respektoval práva vyžádaného, která má v řízení o předání na základě evropského zatýkacího rozkazu, včetně jeho práva na obhajobu; zejména mu umožnil, aby se osobně účastnil veřejného zasedání, v němž se rozhodovalo o návrhu státní zástupkyně na předání. V řízení, které předcházelo vyhlášení stížností napadeného usnesení, nedošlo k žádné procesní vadě, která by odůvodňovala jeho zrušení.

13. Pochybení, která by bylo nutné napravovat, neshledal Vrchní soud v Praze ani ve výroku o předání. Je třeba konstatovat, že Krajský soud v Plzni se v potřebném rozsahu zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž lze takovým výrokem rozhodnout a poukázal na konkrétní okolnosti dané věci, pro které není dána žádná z překážek takového postupu ve smyslu § 205 odst. 2 z. m. j. s. Na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného usnesení lze pro stručnost odkázat. Pokud vyžádaný ve své stížnosti namítá, že evropský zatýkací rozkaz trpí formálními vadami, pak je třeba zdůraznit následující skutečnosti.

14. Odkaz na vykonatelný rozsudek v evropském zatýkacím rozkazu nutně existovat nemůže, protože jde o předání k trestnímu stíhání, nikoliv k výkonu trestu. K jeho vydání došlo na základě

předchozího rozhodnutí Okresní prokuratury ve Fehérgyarmatu č. B.253/2017/100, jímž bylo nařízeno pátrání po osobě.

15. Pokud jde o námitku týkající se chybějícího údaje o povaze a právní kvalifikace trestného činu, z popisu skutku, pro který se žádá o předání, označení jeho právní kvalifikace a poznámky v oddílu I formuláře evropského zatýkacího rozkazu je zřejmé, pro jaký trestný čin se v Maďarsku vede trestní stíhání a jaká je jeho právní kvalifikace. Je zde i náležitý popis skutku, kterým měl být tento spáchán, včetně údajů o době, místě jeho spáchání a konání, které se vyžádanému klade za vinu, tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.

16. Ohledně námitky, že chybí údaje o uloženém trestu nebo o stanovené trestní sazbě platí, že, jak již bylo uvedeno, pravomocný rozsudek v dané věci neexistuje z toho důvodu, že vyžadující stát se domáhá předání vyžádaného k trestnímu stíhání. V rubrikách c), e) a f) evropského zatýkacího rozkazu se opakovaně shodně uvádí, že za uvedený trestný čin lze uložit vyžádanému ve vyžadujícím státě trest odnětí svobody v sazbě od 1 roku do 5 let.

17. Pokud jde o námitku, že nejsou uvedeny údaje o jiných následcích trestného činu, podle rubriky f) evropského zatýkacího rozkazu jde o nepovinný údaj, který soud vyžadujícího státu nepovažoval za potřebné rozvíjet z důvodů, které lze jen odhadovat (např. proto, že takové jiné následky nenastaly).

18. Ohledně chybějícího údaje, který se týká citace zákonného ustanovení o běhu promlčecí doby, je třeba uvést, že formulář evropského zatýkacího rozkazu vychází z toho, že jeho součástí je nikoliv dikce ustanovení práva vyžadujícího státu o institutu promlčení, ale jen stvrzení, že k promlčení nedošlo. V dané věci k tomu soud vystavujícího státu uvedl, že promlčecí doba je totožná s horní hranicí trestní sazby, jinak ale nejméně 5 let. Dále poukázal na to, že vydáním evropského zatýkacího rozkazu došlo k přerušení běhu promlčecí doby, která nyní končí dne 17. 4. 2024. Vykonávající stát pak podle čl. 4 odst. 4, rámcového rozhodnutí, resp. jde-li o Českou republiku, podle § 205 odst. 2 písm. f) z. m. j. s. zkoumá, zda trestní odpovědnost nebo výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nejsou podle právního řádu České republiky promlčeny, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona.

19. Je tedy zřejmé, že evropský zatýkací rozkaz vydaný Okresním soudem v Mátészalce netrpí vadami, pro které by jej nebylo možné provést, nebo které by bylo třeba odstraňovat vyžadováním dodatkových informací.

20. Námitku, že případný výrok o předání měl být současně doplněn výrokem o dočasném odložení předání, je třeba posuzovat ve smyslu čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí, resp. podle § 210 odst. 1 z. m. j. s. Podle posledně zmíněného ustanovení soud o tom, zda se předání odkládá, rozhoduje poté, co zváží, zda přítomnost vyžádaného v České republice je v souvislosti s jiným trestním řízením nezbytná, přičemž posoudí závažnost trestného činu, pro který se žádá o předání a trestného činu, ohledně kterého se vede řízení v České republice a vyžádá si stanovisko soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci. Jak se již uvádí v odůvodnění napadeného usnesení a je to zřejmé i z obsahu připojeného spisu, vyžádaný byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 2 T 5/2018, uznán vinným přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku a přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků a 6 měsíců. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti, peněžitý trest a trest propadnutí věci. Naopak, podle § 226 písm. c) tr. ř. byl vyžádaný stejným rozsudkem zproštěn obžaloby pro skutek, kvalifikovaný jako pokus trestného činu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a dále pro skutek kvalifikovaný rovněž jako trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a), dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Po vyhlášení uvedeného rozsudku se ohledně

případného podání odvolání vyžádaný i státní zástupkyně nevyjádřili. Podle sdělení předsedkyně senátu soudu prvního stupně ze dne 10. 1. 2020 se věc nachází ve fázi „vyhotovování rozhodnutí“, tedy rozsudek soudu prvního stupně dosud nebyl vyhotoven a jeho opis doručen. Podle stanoviska Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2019 zmíněný rozsudek dosud nenabyl právní moci, nebyl ani vyhotoven a tento soud navrhl, aby bylo rozhodnuto o odložení předání do doby, než se stane rozsudek ze dne 23. 10. 2019 pravomocným. Z jeho vyjádření lze dovodit logický požadavek, aby řízení, které se před ním vede, nebylo zatíženo komplikacemi ať již v souvislosti s doručováním rozhodnutí, s konáním veřejného zasedání o odvolání, pokud bude podáno, nebo ve vykonávacím řízení. Na druhé straně je třeba zvážit, zda nejpozději v okamžiku formulace zmíněného stanoviska, kdy tomuto soudu byla známa informace o tom, že probíhá předávací řízení, v němž je vyžádaná osoba ve vazbě, učinil uvedený soud potřebné kroky k tomu, aby extradiční řízení nebylo zatíženo průtahy ve věci, kterou projednává. Jak je již shora uvedeno, rozsudek byl vyhlášen dne 23. 10. 2019 a podle § 129 odst. 3 písm. b) tr. ř. měl být vyhotoven a vypraven do 10 pracovních dnů od uvedeného data. K tomu nedošlo a situace se nezměnila ani téměř měsíc poté, co zmíněný soud formuloval své stanovisko, v němž se přiklání k tomu, aby se v předávacím řízení vyčkalo na ukončení trestního stíhání, které vede. Uvedenou dobu nelze předem odhadnout a je otázkou, zda je namíste vyčkávat, až skončí zmíněné trestní stíhání a tím zatěžovat předávací řízení, zejména když vyžadující stát se domáhá předání vyžádané osoby k trestnímu stíhání, nikoliv k výkonu trestu, kde riziko ztráty důkazní hodnoty v průběhu času nehrozí. Z těchto důvodů se vrchní soud ztotožnil se závěrem, který vyjádřil v odůvodnění napadeného usnesení krajský soud, že není důvodu vyčkávat na skončení trestního stíhání aktuálně vedeného u Městského soudu v Praze a prodlužovat tak předávací řízení, jehož délku konečně kritizuje ve své stížnosti za vyžádaného i jeho obhájkyne. Pokud by se zmíněné trestní stíhání dále vyvíjelo tak, že by bylo nutné určité jeho úkony provádět v přítomnosti vyžádaného A. K., nic nebrání tomu, aby příslušný soud požádal o jeho předání do České republiky. Taková možnost je obsažena již v § 210 odst. 1 z. m. j. s., a nic nenaznačuje tomu, že tento postup by byl s ohledem na dané okolnosti obtížně řešitelný.

21. O žádosti jiného členského státu Evropské unie, formálně obsažené v evropském zatýkacím rozkazu je tzv. vykonávající stát povinen rozhodnout, buď tak, že vyžádanou osobu nacházející se na jejím území předá, nebo z taxativně vypočtených důvodů rozhodne, že taková osoba se nepředává. Samotná skutečnost, že vyžádaná osoba v průběhu předávacího řízení projeví ochotu komunikovat s orgány činnými v trestním řízení vyžadujícího státu a za tím účelem si tam zvolí obhájce, nepatří mezi důvody uvedené v § 205 odst. 2 z. m. j. s., pro které by soud mohl rozhodnout o nepředání. Takovou ochotu měl vyžádaný projevit před tím, než byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

22. Jako nedůvodný je třeba rovněž hodnotit požadavek, aby výrok o předání současně obsahoval zákaz případného předání, resp. vydání vyžádaného do třetího státu. Takový zákaz bez toho, aby jej soud svým rozhodnutím stvrzoval, jednoznačně vyplývá jak z čl. 28 odst. 4 rámcového rozhodnutí, tak i z § 216 odst. 1 písm. c), d) z. m. j. s. Naopak, soud rozhoduje k žádosti vyžadujícího státu, do kterého byl vyžádaný předán, o udělení případného souhlasu k tomu, aby vyžádaný byl předán nebo vydán do třetího státu. Taková situace však zde nenastala a je proto předčasné ji řešit.

23. Vrchní soud se rovněž neztotožnil s námitkou, že předání by mělo být odloženo do doby, než se rozhodne o žalobě, směřující proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2019, kterým nebyla vyžádanému prodloužena doplňková ochrana. Jak již krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, doplňková ochrana se poskytuje ve vztahu ke státu, jehož je žadatel občanem, nebo – je-li osobou bez státního občanství – ve vztahu ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Jak se uvádí v nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. [II. ÚS 1017/14](#), na který krajský soud odkazuje, „udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy hrozící dané osobě v jejím domovském státě a priori nebrání vydání této osoby k trestnímu stíhání do jiného státu, než je tento domovský stát“. Vyžádaný v průběhu předávacího řízení, stejně jako v

odůvodnění své stížnosti nenamítá, že v Maďarsku by mu hrozila újma na jeho právech a svobodě, pro kterou by bylo předání nepřijatelné a ani jiné skutečnosti tomu nenasvědčují. Je na vyžádaném, zda po skončení trestního stíhání ve vyžadujícím státě a případném výkonu uloženého trestu vycestuje do svého domovského státu, nebo s odkazem na ohrožení z jeho strany se bude opětovně domáhat azylu či obdobné ochrany.

24. Ze shora uvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze neshledal důvodnými námitky obhajoby uplatněné ve stížnosti proti výroku napadeného usnesení o předání vyžádaného.

25. Vrchní soud v Praze neshledal vadným ani další výrok napadeného usnesení, týkající se přeměny předběžné vazby vyžádaného ve vazbu předávací. Tento výrok je obligatorně navázán na rozhodnutí o předání, jediným důvodem vazby podle § 206 odst. 1 z. m. j. s. je skutečnost, že soud rozhodl, že vyžádaná osoba se předá. Na rozdíl od předběžné vazby nepřichází v úvahu nahrazení předávací vazby jinými alternativními opatřeními, uvedenými v § 73 a § 73a tr. ř. V tomto směru nelze souhlasit s argumentací uvedenou ve stížnosti vyžádaného, že přijetí zmíněných opatření zákon připouští jak u předběžné vazby, tak u předávací vazby (k tomu viz blíže dikci § 204 odst. 4 ve spojení s § 94 odst. 2 z. m. j. s., a naopak § 206 odst. 1 z. m. j. s.). Proti výroku o přeměně předběžné vazby ve vazbu předávací je sice přípustná stížnost, která ale na rozdíl od výroku o předání nemá odkladný účinek (§ 205 odst. 1 a § 206 odst. 1 z. m. j. s.). Proto se Krajský soud v Plzni nemohl věcně zabývat ani žádostí o propuštění z předběžné vazby, ani písemným slibem vyžádaného jako náhradu předávací vazby.

26. Po přezkoumání napadeného usnesení musel Vrchní soud v Praze z důvodů uvedených shora konstatovat, že Krajský soud v Plzni v daném řízení postupoval a rozhodl v souladu se zákonem, řádně posoudil podmínky předání i splnění důvodu pro přeměnu předběžné vazby vyžádaného ve vazbu předávací a tyto výroky i jejich zdůvodnění jsou po věcné a právní stránce správné. Vrchní soud v Praze proto rozhodl, že stížnost vyžádaného A. K. se podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se jako nedůvodná zamítá.